

A. Η εικόνα του Τύπου

Η εικόνα των εφημερίδων της Θεσσαλονίκης που εκδίδονταν κατά την έκρηξη του Πολέμου θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί ότι ανταποκρινόταν στις υποχρεώσεις τους και ότι αδράνησαν μετά από τους Βαλκανικούς Πολέμους και την άρση του στρατιωτικού νόμου, την πολιτική ομαλότητα που διαμορφώθηκε, την προσπάθεια για την επούλωση των οικονομικών πληγών, αλλά και μετά από τις πληγές σε ανθρώπινες ζωές εξαιτίας των πολέμων. Άρχιζε τότε για τον Τύπο περίοδος αναδημιουργίας, με την ανανέωση των εγκαταστάσεών του και τη βελτίωση του προσωπικού του, παρά τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετώπιζε. Τέλος οι διεθνείς συνθήκες δεν παρουσιάζαν ακόμη κάποιο ιδιαίτερο και ανησυχητικό ενδιαφέρον.

Όταν κηρύχθηκε ο Πόλεμος (αρχικά ευρωπαϊκός, μετά παγκόσμιος) εκδίδονταν στην Θεσσαλονίκη η «Νέα Αλήθεια», η «Μακεδονία» και το νεαρό τότε «Το Φως», καθώς και οι μικρής κυκλοφορίας «Θάρρος», «Ελευθερία» και «Βίμα». Εκδίδονταν επίσης οι γαλλόγλωσσες εφημερίδες «Εντεπαντάν» και «Νουβώ Σιέκλ» και στα εβραϊκά οι εφημερίδες «Αβάντι» και «Αβενίρ», ενώ συνέχιοσαν να εκδίδονται η τουρκόγλωσσες «Γενί Αօρ» και η «Μπαλκανλάρ».

Τον επόμενο χρόνο εκδόθηκαν η «Άγκυρα», η «Ελλάς» και ο «Τηλέγραφος», οι βραχύβιες «Ελευθέρα Μακεδονία» και η «Ηχώ της Θεσσαλονίκης» και οι ξενόγλωσσες «Έκό ντε Σαλονίκ», «Εσπεράντζα», «Ινφορμασιόν», «Κλερουάρ» και «Κουριέρ ντε Σαλονίκ» (γαλλόγλωσσες), και «Μπεγιάν ελ Χακ», «Τενβίρ εφκιάρ» και «Χιλάλ» (τουρκόγλωσσες).

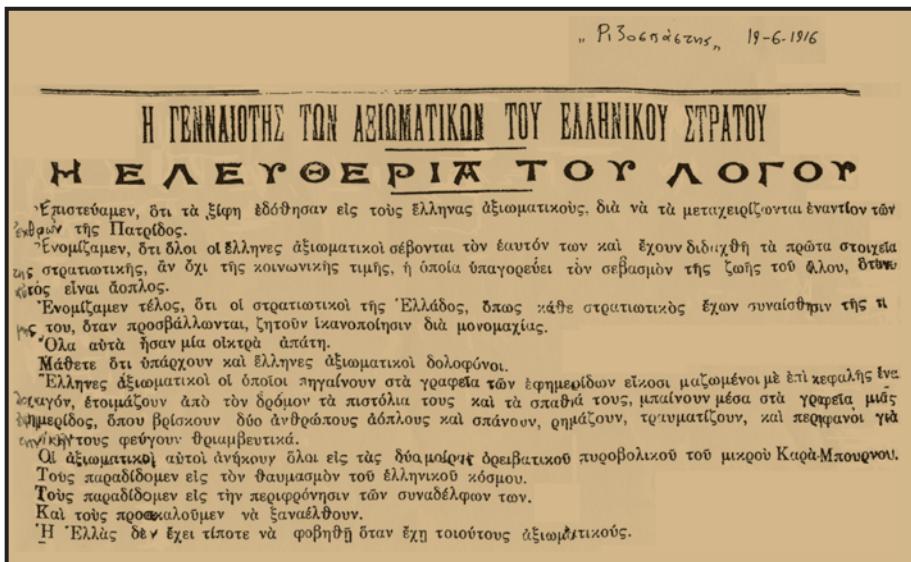
Ήταν επομένως φυσικό να υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ τους και η δημοσίευση επικριτικών κειμένων και σχολίων.

Οι εφημερίδες επιδίωκαν τον έλεγχο δικαστικής μορφής με την υπόδειξη να διωχθούν κάποιες για δημοσιεύματα «προδοτικά», «αντιστρατιωτικά», εχθρικά κ.ά. Οι έριδες εναντίον ξενόγλωσσων εφημερίδων (τουρκόγλωσσων), εναντίον εφημερίδων άλλων θροσκευτικών δογμάτων (εβραϊκών) ή εφημερίδων που θεωρήθηκε ότι τις χρηματο-

δοτούσαν ξένες δυνάμεις, όπως στην Αθήνα (ο αργυρώντος τύπος), ενίσχυσαν βέβαια τον σκληρό ανταγωνισμό μεταξύ τους και επιδίωκαν, με τη δικαστική διαδικασία μέσα από το ρεπορτάζ για τη δίκη, να έρθουν στη δημοσιότητα φήμες ή ειδήσεις για την αφορμή της δίκης, και κυρίως να ερεθίζουν το κοινό και να καλλιεργούν κάποιον υπό ανάπτυξη φανατισμό. Το θέμα μάλιστα του Τύπου της Θεσσαλονίκης και των θροσκευτικών αντιπαραθέσεών του συζητήθηκε και στη Βουλή (χωρίς ακόμη Βορειοελλαδίτες βουλευτές), και ο πρωθυπουργός (ο Βενιζέλος) είπε πως στη Θεσσαλονίκη δύο χρόνια μετά την απελευθέρωση ο Τύπος δεν δείχνει να έχουν συμφιλιωθεί οι δύο πλευρές⁶.

Όλες οι εφημερίδες, όταν άρχισε ο Εθνικός Δικασμός το 1915, υποστήριζαν τη φιλοπολεμική πολιτική του πρωθυπουργού Ελ. Βενιζέλου και εκτός από τη «Νέα Αλίθεια» (που τάχθηκε με μια [μικρή] ομάδα τοπικής - μακεδονικής πολιτικής) έκαναν αγώνα για το Κόμμα των Φιλελευθέρων. Ακόμη και 2-3 εφημερίδες που εκδόθηκαν λίγο αργότερα και άφησαν εποχή, η «Άγκυρα», ο «Ριζοσπάστης» και η «Ελλάς», τάχθηκαν αμέσως με την πολεμική προσπάθεια του Βενιζέλου, είτε στην αρχή του Δικασμού με τις δύο εκλογικές αναμετρήσεις του 1915, είτε με το Κίνημα της Εθνικής Αμύνης, είτε με την πολεμική περίοδο που ακολούθησε. Αυτή η σύσσωμη συμπαράσταση του Τύπου δεν υποστήριζε τόσο τη γενική πολιτική του Βενιζέλου, εξέφραζε όμως την εθνική ανησυχία για την κατάσταση και για το μέλλον στα Βαλκάνια.

Ανάλογη εικόνα παρουσίαζαν και οι ξενόγλωσσες εφημερίδες της Θεσσαλονίκης, που εξυπηρετούσαν ένα ιδιόρρυθμο κοινό: θροσκευτικό, οικονομικό, κοσμοπολίτικο. Η απολιτική αυτή και η περιορισμένη σε έκταση ειδοσεογραφία και αρθρογραφία τους δεν τις εμπόδισε να πάρουν ουσιαστικές θέσεις στις πολιτικές αντιπαραθέσεις που δημιούργησε ο Εθνικός Δικασμός και απαιτούσαν οι πολεμικές συνθήκες, παρά τη μη προσαρμογή ορισμένων (των εβραιόγλωσσων στο πρώτο διάστημα) και την εμφανή προπαγανδιστική κειμενογραφία άλλων (γαλλόγλωσσων και εβραιόγλωσσων). Παρά τη Βαβυλωνιακή γλωσσική εικόνα του Τύπου και τη δυσκολία ελέγχου του από την πολυκέφαλη λογοκρισία (ελληνική και συμμαχική) και παρά τα ενοχλητικά ρεπορτάζ τους οι εφημερίδες δεν παρουσίασαν έντονα και σοβαρά δικαστικά ζητήματα. Η γλωσσική τους εικόνα, το εμπορικό συχνά ενδιαφέρον και

Κύριο άρθρο του (αστικού τότε) «Ριζοσπάστη», ειρωνικό και σκληρό για την επίθεση αξιωματικών στα γραφεία του.

οι καταγγελίες ύποπτων χορηγιών απεικονίζονταν ουνηθέστερα στις ξενόγλωσσες εφημερίδες. Σημαντικές εφημερίδες της κατηγορίας αυτής ήταν το σοσιαλιστικό «Αβάντι», η θροσκευόμενη «Αβενίρ», η έγκυρη και αξιόλογη «Λ' Εντεπαντάν», οι ισπανοεβραϊκές «Ελ Τιέμπο» και «Αξιόν», οι γαλλόγλωσσες «Λ' Οπινιόν», «Λα Λιμπερτέ», «Λα Τριμπιούν», «Λ' Εκό ντε Σαλονίκ», η «Παρί Μπάλκαν», η «Εκό ντε Φρανς», οι σερβόγλωσσες «Σρίπστκι Γκλάσνικ» και «Βέλικα Σέρμπια», η «Πράβντα», η αγγλόγλωσση «Μπάλκαν Νιους», η ρωσόγλωσση «Ρούσκι Βέστνικ» και η ιταλόγλωσση «Βότος ντ' Ιταλία».

Ορισμένες από τις εφημερίδες αυτές εκδόθηκαν με επιδίωξη την οικονομική, κρατική ή ιδιωτική στήριξη, ή με σκοπό να ενημερώνουν τα συμμαχικά στρατεύματα, που η μακρά αδράνεια στο Μακεδονικό Μέτωπο, το ξενικό γλωσσικό και πολιτιστικό περιβάλλον και τα ελληνικά πολιτικά γεγονότα τα παρακολουθούσαν με μειωμένο ενδιαφέρον.

Πίσω από τις εφημερίδες και ψυχή τους ήταν πάντοτε οι δημοσιογράφοι, πολλοί από τους οποίους αναδείχθηκαν αργότερα σημαντικοί εκπρόσωποι της Θεσσαλονίκης (βουλευτές, υπουργοί, δήμαρχοι) και αξιόλογοι κοινωνικοί παράγοντες με πανελλήνια ακτινοβολία για

Πρωτοφανής αριθμός ξενόγλωσσων εφημερίδων (43 συνολικά) εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη στη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

τους δημοσιογραφικούς αγώνες τους, όπως ο Βασ. Μεσολογγίτης, ο Ιωάννης Κούσκουρας, ο Πέτρος Λεβαντίς, ο Δημοσθένης Ρίζος, ο Νίκος Δαρβέρης, ο Μεντές Μπεσαντσί, ο Ι. Κούμενος, ο Πέτρος Ωρολόγιας και άλλοι.

Στο πλαίσιο αυτής της συμμετοχής ιδρύθηκαν από το 1914 δυο συνδικαλιστικά όργανα, ο Σύνδεσμος Ελλήνων Συντακτών και ο Σύνδεσμος Συντακτών Θεσσαλονίκης, αλλά διαλύθηκαν σύντομα εξαιτίας της υποστηρίξεως διαφορετικών πολιτικών παρατάξεων για τις πολεμικές κινητοποιίσεις⁷.

Για τη δημοσιογραφική ενημερότητά τους ορισμένες εφημερίδες δημοσίευαν αυτοεγκωμιαστικά σχόλια των επιτυχιών τους, ενώ άλλες είτε δεν ανέφεραν κάτι για τη σιωπή τους, είτε τη δικαιολογούσαν ότι δεν είχαν επιβεβαιώσει την πληροφορία. Επίσης επικαλέστηκαν την αδυναμία να διατηρούν ανταποκριτές στα μέτωπα του πολέμου (από τη Βόρεια Θάλασσα μέχρι την Τουρκία...) και στις πρωτεύουσες των εμπόλεμων χωρών.

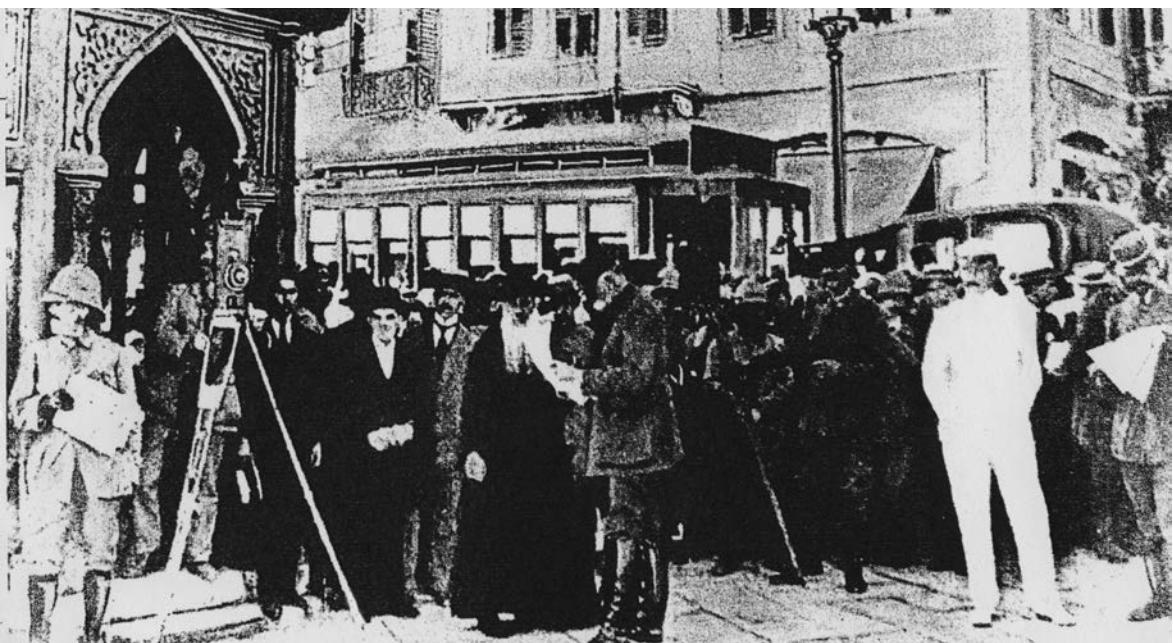
Παραθέτουμε χαρακτηριστικό απόσπασμα κύριου άρθρου της εφημερίδας «Το Φως» που⁸ λίγες μέρες μετά την κίρυξη του πολέμου και πριν ακόμη αυτός γενικευθεί διερμήνευε τις σχετικές αδυναμίες των εφημερίδων και τις προσπάθειές τους για να αποφύγουν τις τερατολογίες:

«(...) Οι πολεμικοί ανταποκριταί είνε αποκεκλειομένοι από όλους τους στρατούς. Οι ανταποκριταί οι ευρισκόμενοι εις τας πρωτευούσας ή άλλας πόλεις δεν έχουν καμίαν ελευθερίαν αληθείας, διότι αι πηγαί των, τα επίσημα δηλαδή ανακοινωθέντα, είνε ύποπτα και διότι εν πάσι περιπτώσει η λογοκρισία στραγγαλίζει ανηλεώς παν ίχνος ακριβείας το οποίον δεν είνε γνήσιον τέκνον της επισήμου εμπνεύσεως. Επειτα ενώ είνε τόσον τεραστία η έκτασις των διεξαγομένων αγώνων, δεν υπάρχει πλέον ελευθέρα δημοσιογραφική πηγή παρά μόνον μία, η Ρώμη. Όλαι αι άλλαι πρωτεύουσαι είνε ενδιαφερόμεναι, άρα ύποπτοι. Και η ατυχής Ρώμη, εις της οποίας την φυσικήν ψευδολογίαν προσέτθη η επίσημος ψευδολογία εξ άλλων πρωτευουσών, του Λονδίνου, των Παρισίων, του Βερολίνου, της Πετρουπόλεως, της Βιέννης, των Βρυξελλών, παρουσιάζεται σήμερον ως η πόλις της Χαλιμάς.

»Ισως κάποιος μεμψίμοιρος θα είπε: «Οι δημοσιογράφοι οφείλουν

να γράφουν μόνον την αλήθειαν και όχι τας αδεσπότους φήμιας. Αν δεν τας γνωρίζουν είνε προτιμώτερον να σιωπούν". Τούτο σημαίνει, ότι οι δημοσιογράφοι οφείλουν τώρα να δημοσιεύουν αναγνώσματα ηθικοψυχικά και διατριβάς υπέρ δραστηρίων ενωμοταρχών και να περιμένουν να περιγράψουν τας μάχας, τας νίκας και τας ήττας μόνον μετά την υπογραφήν της ειρήνης. Διότι τότε μόνον υπάρχει πιθανότης να γνωρίσουν την αλήθεια.

»Υποθέτομεν, ότι προ τοιαύτης τακτικής θα επανεστάτουν πρώτοι οι αναγνώσται των εφημερίδων· τοσούτον μάλλον, όσον το αναγνωστικόν κοινόν παρ' όλας τας μεμψιμοιρίας γνωρίζει σχεδόν εν πληρότητι την αλήθειαν περί των συμβαινόντων. Το ψεύδος δεν αντέχεται επί πολύ εις την ταχύτητα και το πλήθος των σημερινών δημοσιογραφικών μέσων. Εντός δύο-τριών ημερών το πολύ η ψευδής είδοσις αποκαλύπτεται. Οι αναγνώσται των εφημερίδων παρά τα επεισόδια ταύτα παρακολουθούν σήμερον άριστα την μεγάλην ευρωπαϊκήν τραγωδίαν

Δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, στρατιωτικοί, πολιτικοί, ιερωμένοι περιμένουν κάποιον επίσημο. Καθημερινές κινητοποιήσεις για να καλύπτεται το ενδιαφέρον του κοινού.

και είνε ενήμεροι των κεκριμμένων φάσεων αυτής (...)).

Και καταλήγει το άρθρο:

«Εν πάσι περιπτώσει αι ελληνικαί εφημερίδες είνε εντελώς ανεύθυνοι διά τας δημοσιευμένας ανακριβείς ειδήσεις. Διότι, ατυχώς, πτωχαί εις πόρους δεν δύνανται να έχωσι τας πληροφορίας των αμέσως εκ του θεάτρου του πολέμου δι' ειδικών απεσταλμένων των. Αι πηγαί των είνε αποκλειστικώς αι ειδήσεις των ξένων εφημερίδων και τα τηλεγραφήματα των ημετησήμων τηλεγραφικών πρακτορείων. Μάλιστα, διά το πολυδάπανον των εξωτερικών τηλεγραφημάτων, οι εις τας ευρωπαϊκάς πρωτευούσας απεσταλμένοι των ελληνικών φύλλων είναι υποχρεωμένοι να εκλέγουν μεταξύ του πλήθους των ειδήσεων τας μάλλον αληθοφανείς (...)).»

B. Η λογοκρισία

Τα γεγονότα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όσα έφθαναν στα γραφεία των δημοσιογράφων όταν επέτρεπε η λογοκρισία να δημοσιευθούν (και όσα «χωρούσαν» στην πληθώρα ύλης των ολιγοσέλιδων εφημερίδων...), προβάλλονταν συστηματικά από τις εφημερίδες της Θεσσαλονίκης σε όλες τις περιόδους του Πολέμου. Όταν μάλιστα τα γεγονότα αυτά είχαν τοπικό ενδιαφέρον αντιμετωπίζονταν με ιδιαίτερη προσοχή, ευαισθησία και φροντίδα, αφού εκτός από την πληροφόρωση αναζητούσαν και την αυξημένη κυκλοφορία και φυσικά την εγκυρότητα, που εξασφάλιζαν κέρδον και την επιβίωσή τους.

Την κίρυξη του πολέμου ακολούθησε η ενιοχυμένη προσοχή των εφημερίδων για την επιβολή κάποιας μορφής αυτολογοκρισίας, που υπαγόρευε η ευθύνη είτε της προστασίας του εθνικού συμφέροντος, είτε της ορθότερης ενημερώσεως του κοινού. Η αυτολογοκρισία αυτή (ζήτημα πάντοτε εσωτερικό της κάθε εφημερίδας) είναι φυσικό να καθορίζει τους κανόνες της. Όμως εκδηλώθηκε και η μορφή της κρατικής λογοκρισίας, δηλαδή η επιβολή περιορισμών στις δημοσιεύσεις, με ποινές για τις παραβάσεις.

Για μεγάλο διάστημα ίσχυσε η μορφή της κατασταλτικής αυτής λογοκρισίας, αναφέρονται δε περιπτώσεις δικαστικών διώξεων για παραβάσεις των εφημερίδων.